Veel gepraat, maar... *Zonder tastbare hervormingen...?*

Als onderdeel van onze taak om het publiek te informeren over de thema's die belangrijk zijn voor ons land, hebben wij nogal wat aandacht besteed aan bepaalde documenten die zeker tot deze categorie behoren. Onze publicaties geven op objectieve wijze weer hetgeen die documenten beschrijven en voorstellen. Dat impliceert niet dat we het altijd eens zijn met hetgeen wordt voorgesteld, of het kan zijn dat we onze twijfels hebben over het traject van uitvoering dat gevolgd moet worden na het presenteren van een plan. Plannen die gepresenteerd worden zonder dat er een 'follow up' bestaat zijn uiteindelijk loos gepraat wanneer later blijkt dat de aankondiging de meest concrete actie was die we hebben mogen zien. En waarom komt dit vaker voor?

Hiervoor kunnen er diverse redenen zijn. Een ervan is dat soms plannen worden gepresenteerd in een te vroeg stadium, de 'feasibility study' is nog niet gedaan, of er is nog geen concrete investeerder in beeld om het project te dragen, niet alle overheidsinstanties die een rol te vervullen hebben zijn al bij de zaak betrokken, er moeten bepaalde wetgevingsstappen worden genomen die altijd nogal wat tijd vergen, etc. Maar soms blijven we de aankondiging van het project steeds terug zien komen, waarbij de indruk wordt gewekt dat het iets betreft dat op korte termijn gerealiseerd kan worden. Een voorbeeld hiervan is het fameuze 'fast ferry' project dat vanwege het lange uitblijven van enig concreet resultaat nauwelijks nog iets van doen heeft met 'fast'. En wat is nu eigenlijk het probleem? Onder andere dat we tot op heden nog geen haalbaarheidsstudie hebben gezien, die de diverse obstakels, die van meet af aan opdoemen, op nuchtere en professionele wijze in kaart brengt. Het gaat onder meer om het onderzoek en de tastbare bewijzen van voldoende aanbod van passagiers en vracht om de levensvatbaarheid ervan aan te tonen. De kernvraag is of het bestaan van een veerbootverbinding echt de concurrentie aan zou kunnen in het transport tussen de eilanden, waar dit zich in de loop van de jaren volledig heeft aangepast aan het bijna exclusieve luchtvervoer. We begrijpen dat er gewezen zal worden op de enorme kosten van het regionale luchtvervoer, dat heel duur is in vergelijking met bijvoorbeeld het luchtvervoer in Europa. Het reizen van Amsterdam naar Barcelona bijvoorbeeld (meer dan 2 uur vliegen) is veel goedkoper dan de vlucht van nauwelijks vijftien minuten tussen Aruba en Curaçao, dat is al jarenlang de realiteit. We zijn dus niet tegen de komst van een dergelijk alternatief, meer dan welkom, maar men moet niet verontwaardigd reageren wanneer kritiek komt op de hernieuwde aankondiging, voor de zoveelste keer...

Nog een voorbeeld, maar dan enigszins anders. We praten al decennialang over het stroomlijnen van het proces van opstart van bedrijven. Om eerlijk te zijn zien we niet veel veranderingen die werkelijk een verschil zouden maken voor de lokale en buitenlandse investeerder. Wat we nu zien, van de weinige details die nu naar buiten komen, is dat iemand die nu een rechtspersoon wil oprichten toch tegen een proces van ettelijke maanden moet aankijken, voordat de vennootschap is geregistreerd en een vergunning heeft om te kunnen opereren. Maar, er was onlangs toch uitgebreid overleg tussen de overheid en de ondernemersorganisaties? Ja, klopt, alweer overleg, maar we zien nog steeds niet de vooruitgang die we noodzakelijk vinden. Laten we dit op de volgende manier uitleggen: hoe denken we dat in een ander land men erin slaagt om de tijd, die het kost om een onderneming te laten opstarten, drastisch terug te brengen, zodat dat land of die plaats aantrekkelijk wordt voor het oprichten van vennootschappen? Dat gebeurt door het controleproces, dat tevoren moet plaatsvinden, in te korten waarbij een deel van die controle later plaatsvindt, als de onderneming al in bedrijf is. In tegenstelling daarvan lijkt het in Aruba nog steeds erop dat het oprichten van een bedrijf vergeleken kan worden met het naar de hemel gaan: zolang je nog niet voorbij de heilige Petrus geraakt, heb je een probleem, maar als je eenmaal binnen bent, dan gaat letterlijk de hemel voor je open, want niemand zal je ten eeuwigen dage nog lastigvallen...

"Hoe kan dat nou," zou de volgende legitieme vraag zijn. Dat is zo omdat het openbaar apparaat zo deficiënt is in de uitvoering van diens taken van toezicht en controle, dat dit nog steeds een van de grote obstakels is voor het verbeteren van de overheid. Het is zelfs een keer zo ver gekomen dat een hotelbedrijf de overheid en de Kamer van Koophandel voor het gerecht sleepte vanwege het feit dat al jarenlang er maar geen vergunning afkwam voor de directeur, zodat die legaal zou kunnen functioneren. De ironie van het verhaal was dat de rechter oordeelde dat het bedrijf en de directeur geen dringende reden konden aantonen, omdat ze zelf hadden verklaard, op de vraag van de rechter hoe ze dan in al die tijd hadden geopereerd, dat de overheid toch nooit ingreep wanneer een bedrijf de wet overtrad en dus niet, zoals het in enig ander normaal land zou zijn, de vergunning wordt ingetrokken als je niet aan de voorwaarden voldoet. Niet in Aruba... Daarom ook dat als er geen drastische wijze komt in de wijze waarop de overheid werkt, waar in het algemeen geen aandacht wordt besteed aan het toezicht op de naleving en het adequaat optreden zonder aanziens des persoons, we echt niet hoeven te denken dat er iets gaat veranderen.

Overigens begrijpen we heel goed waarom er van diverse zijde geen eisen worden gesteld om een betere controle te krijgen: het gebrek aan toezicht komt velen van ons uiterst handig uit, hoewel we dat nooit zullen toegeven. Als je iemand, bijvoorbeeld een ondernemer, hiermee confronteert zal die altijd beamen dat "controle uiteraard zeer noodzakelijk" is. Maar er moet toch wel een reden zijn waarom onze politici zich niet zo druk hoeven te maken over dit thema; dat komt omdat men bijna nooit commentaar hierover krijgt, zeker niet vanuit de pers, dat er iets moet gebeuren op dit gebied. En zo blijven we steken in de eeuwige 'intentieverklaring' waarin ons wordt verteld dat men 'iets gaat doen'. Geen wonder dat het publiek reageert van: "eerst zien, dan geloven…"

Parlementariërs trots en vereerd om te dienen voor het welzijn van het Arubaanse volk

Deze week, na de beëdigingsceremonie van de 12e samenstelling van het Parlement van Aruba, spraken de parlementsleden met verschillende media om hun eerste verklaringen af te leggen als leden van de nieuwe samenstelling van het Parlement van Aruba.

AVP-fractieparlementariër Wendrick Cicilia verklaarde dat deze gelegenheid voor hem persoonlijk erg bijzonder is. Hij gaf aan dat hij een lange weg heeft afgelegd en al de kans had om de afgelopen drie jaar als juridisch adviseur in het parlement te werken, waardoor hij van dichtbij het proces, de debatten en de politieke ontwikkelingen kon volgen, maar dat zijn invloed destijds zeer beperkt was.

"Vandaag kan ik zeggen dat ik als parlementariër die de gemeenschap van Aruba vertegenwoordigt een grote invloed heb op het bestuur van het land Aruba. Het is een grote eer voor mij, en ook een grote eer voor mijn familie. Het besef dat wij deze verantwoordelijkheid dragen, nemen we zeer serieus," benadrukte hij. Cicilia onderstreepte dat het belangrijk is dat de Arubaanse gemeenschap zich realiseert dat, ondanks zijn jonge leeftijd, hij niet bang is voor grote verantwoordelijkheden. Hij verzekerde dat hij over de benodigde capaciteiten beschikt en liefde en passie heeft voor zijn land.

Wat betreft het werk in het parlement, gaf hij aan dat het voor de werking van het parlement belangrijk is dat de parlementariërs weten wat hun taken en instrumenten zijn. Hij merkte op dat in de afgelopen jaren vaak is gebleken dat parlementariërs hun beschikbare middelen niet benutten om invloed uit te oefenen op de koers van het land.
Hij legde uit dat tijdens de verkiezingscampagne de AVP veel pijnpunten in de gemeenschap heeft vastgesteld, waarvan een van de grootste is dat veel mensen economisch niet vrij zijn en ernstige financiële moeilijkheden ondervinden.

Parlementariër van de partij Futuro, Gino Goeloe, gaf ook aan dat hij erg emotioneel is en dat dit een grote stap voor hem is. Hij legde uit dat hij, om te komen waar hij nu is, veel heeft moeten nadenken en dat de beslissing om deze stap te zetten erg groot was.

"Je komt uit een carrière in de medische sector, bij het Wit Gele Kruis, waar ik 22 jaar heb gewerkt, en dan een overstap maken... Maar ik heb gezegd dat ik het doe voor het algemeen welzijn van de gemeenschap en het volk, omdat dat precies de reden is die mij heeft aangespoord om de politiek in te gaan," verklaarde hij.

Hij vervolgde met uit te leggen dat hij ziet dat ouderen niet de zorg krijgen die ze verdienen, dat baby's en kinderen meer zorg nodig hebben, en ook de ouderen. "Daar zit de pijn, en daarom heb ik gezegd dat ik veranderingen moet doorvoeren. En als je veranderingen wilt doorvoeren op die manier, moet je een stap hoger zetten, en dat betekent de politiek ingaan en parlementariër worden, of misschien minister," benadrukte hij.

Wat betreft het werk in het parlement en de prioriteiten, gaf hij aan dat de punten waar de partij Futuro altijd over heeft gesproken en die prioriteit hebben, onder meer het financiële beleid van Aruba en de relatie met Nederland zijn, evenals zaken zoals de zorg voor ouderen, kinderzorg, de medische sector en de wachtlijsten die veel te lang zijn. Ook, vervolgde hij, moet er meer aandacht worden gegeven aan het onderwijs, vooral aan de schooldocenten, die al jaren vechten voor verbeteringen in hun salarissen. Daarnaast moet er ook meer tijd en aandacht worden besteed aan het aspect van justitie.

Een andere nieuwe parlementariër, die veel aandacht trekt, is Stephany Sevinger van de AVP, dochter van voormalig parlementariër Benny Sevinger. Zij verklaarde dat ze erg blij en trots is het vertrouwen van de kiezers te hebben gekregen om hen in het Parlement van Aruba te vertegenwoordigen. "Ik voel dat ik mijn werk met veel liefde, geduld, nederigheid en efficiëntie zal doen, om elke stem die op mij is uitgebracht te eren," verklaarde ze.

Ze voegde eraan toe dat ze ook blij is te zien dat haar familie opnieuw in het parlement vertegenwoordigd is. Ze benadrukte dat de nalatenschap van haar vader niet eindigde met zijn afscheid van de 11e samenstelling van het parlement, maar dat deze nu in haar voortleeft.

Over haar werk in het parlement en wat ze anders zou doen, gaf ze aan dat ze nog niet kan zeggen wat er anders zal zijn, omdat ze met dezelfde normen en waarden is opgevoed als haar vader, en dat ze net zo hard en nederig zal werken als hij.